

တြိစက္က မရုဏ္ဏဝါယက

မရဏဂယက်

ဂမုန်းဖြူ၊ ဂမုန်းနီ၊ ဂမုန်းနက် သုံးမျိုးက သိဒ္ဓိရှိတယ်။ တစ်နေရာ ထဲမှာ မနေဘူး (၃) နှစ်၊ (၇) နှစ်၊ (၁၀) နှစ် တစ်ကြိမ် နေရာရွှေ့တယ်။ သူတို့ရွှေ့တဲ့နေရာက ဟိမဝန္တာ၊ ဂန္ဓမာဒနတောင်၊ သီလာသကျောက်ဖျာ အနီးမှာရှိတဲ့ အနဝတ ရေအိုင်နားကို ရွှေ့သွားလေ့ ရှိတယ်။

(ဘိုးသီလ)

‘လူဆိုတာ လာတော့လည်း တစ်ယောက်တည်း ပြန်တော့လည်း တစ်ယောက်တည်းပဲ မဟုတ်လား၊ အဖော်ဆိုတာ အခိုက်အတန့် အတူနေကြတာတွေပဲ၊ တကယ်တော့ ဘဝမှာ မိမိကိုယ်နဲ့ မိမိစိတ်၊ သဟဇာတ ဖြစ်နေရင် အကောင်းဆုံး အဖော်မွန်ပဲ’

(ဒေါ်နန်းဇာ)

‘ဟုတ်တာပေါ့ လူတွေကို ဘယ်သူမှ ပိုင်လို့မှ မရတာ၊ သူ့ကို တကယ်ပိုင်တာက သေခြင်းတရားပဲ၊ သေမင်းကတော့ သူကြိုက်တဲ့ လူကို ကြိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ရွေးပြီး ခေါ်တာပဲဟေ့’

(ဒေါ်နန်းဇာ)

‘လူဟာ ချောမောလှပတဲ့ ပျိုရွယ်စဉ်ကာလမှာ လူလူချင်း ကြိုက်ကြပြီး အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာပြီး လှပတင့်တယ်ခြင်း မရှိတော့တဲ့အခါမှာ သေမင်းက ကြိုက်လေ့ရှိတယ်’

(ဒေါ်နန်းဇာ)

‘လက်ဖက်ကောင်းဆိုတာ ဒီလိုပဲ... အဝင်မှာ နည်းနည်းခါးပေမယ့် နောက်တော့ ပါးစပ်ထဲမှာ ချိုသွားလေ့ရှိတယ်၊ လူမှာလည်း လက်ဖက်လို လူတွေရှိတယ်၊ တွေ့စမှာ အဆင်မပြေတတ်ပေမယ့် နောင်တော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အဆင်ပြေသွားတာ ရှိတယ်’

(ဒေါ်နန်းဇာ)

အင်း လူတွေဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ပေါင်ပေါ်စီးကျမှ ပူတတ်ကြတယ်၊ မကောင်းမှု လုပ်ရမှာကို ဝန်မလေးတတ်ကြပေမယ့်၊ ကောင်းမှုလုပ်ဖို့ ကိစ္စကြရင်တော့ အချိန်ရွှေ့ ချင်ကြတယ်၊ တကယ်တော့ သေခြင်းတရားဆိုတာက အချိန်မှ မစောင့်တာ...

(လူရွယ်တစ်ဦး)

အမှားတစ်ခုကို အမှန်တစ်ခုနဲ့ ပြန်ပြီး ပေးဆပ်လို့ မရနိုင်ဘူး၊ မှားတာ သပ်သပ်၊ မှန်တာသပ်သပ်ပဲ၊ မှားတာ လုပ်မိတဲ့အတွက် အဲဒီဝဋ်ကြွေးကို တော့ တစ်ဘဝ မဟုတ်၊ တစ်ဘဝမှာ မလွဲမသွေ ပြန်ပြီး ပေးဆပ်ရမှာပဲ... မှန်တာလုပ်မိတဲ့အတွက် စံစရာ ရှိရင်လည်း စံရမှာပဲ...

(ဦးဘိုးကွန်း)

လူဆိုတာ မှားတာကို မှားမှန်းသိတဲ့အချိန်မှာ ချက်ချင်းပြင်နိုင်ဖို့ သိပ် အရေးကြီးတယ်၊ နောင်မှ ပြင်မယ် ဆိုရင်တော့ ဘယ်တော့မှ မပြင်ဖြစ် တော့တာ သေချာတယ်

(ဦးဘိုးကွန်း)

မကြံစည်သင့် မကြံစည်အပ်တာကို ကြံစည်မိရင် ဒီဘဝမှာ လျော်ကြေး အနေနဲ့ အသက်ပေးရပြီး နောင်ဘဝမှာ ဝဋ်ကြွေးပေးရတတ်ပါတယ်။

(ဦးဘိုးကွန်း)

‘လောကမှာ ဘယ်သူမဆို မမှားဘူးဆိုတဲ့လူ မရှိဘူး၊ မှားတာကို မှားမှန်း သိပါလျက်နဲ့ တစ်သက်လုံး ဆက်မှားသွားရင်သာ မှားတာ...၊ တကယ်တော့ မှားတာကို မှားမှန်းသိတဲ့ အချိန်မှာ ချက်ချင်း ပြင်နိုင်တယ်ဆိုရင် လူတော် လူကောင်းတစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်နိုင်ပါတယ်’

(ဘိုးသီလ)

အခန်း(၁)

ရေအောက်မှ ထူးဆန်းသော အလင်းရောင်

တစ်နေ့သ၌ မလိခမြစ်ကမ်း တစ်နေရာတွင်ရှိသော ကောင်းမှုလုံရွာကြီး တွင် ထူးဆန်းသော သတင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေ၏။ ၎င်းမှာ အခြားမဟုတ် ပေ...။

ယခင်က ထိုမြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်တွင် ရေချိုး၊ ရေခပ်၊ အဝတ်လျှော်ကြ သူများအဖို့ မည်သည့် အနှောင့်အယှက်မျိုးမှ မကြုံတွေ့ရသော်လည်း ယခု ရက်ပိုင်း လပိုင်း ရောက်လာသောအခါမှ ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက် များ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ကောင်းမှုလုံရွာသည် မလိခ မြစ်ကမ်းနံဘေး၌ တည်ရှိသော ရွာကြီးများ ထဲတွင် တစ်ရွာပါဝင်လေ၏။

အနောက်ဘက်တွင် တောတန်း တောင်တန်းများ နောက်ခံနှင့် အရှေ့ ဘက်တွင် မလိခ မြစ်ကမ်းနှင့် ဗမာကချင်နှင့် ခန္တီးရှမ်းများ အများဆုံး နေထိုင်ကြသော ရွာကြီးဖြစ်၏။ ရွာတွင် လူဦးရေ တစ်ထောင်ကျော်ခန့် မှီတင်းနေထိုင်ကြသည်။

ကျေးရွာ တည်ထားပုံမှာ တောတန်းကြီးများ ပတ်လည်ဝန်းရံထားသော လွင်ပြင်တစ်နေရာ၌ ဖြစ်သည်။ မြေပြင်မှ ကြည့်လျှင် မြင်ကွင်းရှင်းသော

နေရာလည်း ဖြစ်၏။

ထိုရွာ၌ ကျက်သရေဆောင်အဖြစ် ထင်ရှားသော ကောင်းမှုလုံစေတီတော်ကြီး ရှိသည်။

စေတီတော်ကြီးမှာ မလိခမြစ်ကမ်းနံဘေး၌ တည်ရှိပြီး ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် စေတီတော်တစ်ဆူဖြစ်၏။ စေတီတော်ကြီး၏ မူလဘွဲ့တော်အမည်တော်မှာ ‘ရွှေဆက်မင်း စေတီတော်’ဟူ၍ ရှိသော်လည်း ကောင်းမှုလုံရွာ အမည်ကို အစွဲပြု၍ ကောင်းမှုလုံ စေတီတော် ဟူ၍ ဘွဲ့အမည်တွင်ကာ လူသိများ ထင်ရှားလေသည်။ ကောင်းမှုလုံစေတီတော်နှင့် ပတ်သက်၍-

(အထက်မှာ ကောင်းမှုလုံ- အောက်မှာ ရွှေတိဂုံ)ဟူသော သမိုင်းစကားသည်လည်းကောင်း၊

(အထက်မှာ ကောင်းမှုလုံ၊ အလယ်မှာ ခမုံ၊ အောက်မှာ ကဒုံ) ဟူသော သာသနာဇော် စည်ပင်ပြန့်ပွားခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသော စကားများ အမှတ်အသားရှိခဲ့ပေ၏။

စေတီတော်၏ ဉာဏ်တော်အမြင့်မှာ ပေ (၁၀၀၀)ခန့် ရှိပြီး၊ မလိခမြစ်တွင်းမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လျှင် အဝေးမှပင် ဖူးမြင်နိုင်ကြသည်။

မလိခမြစ်ကြောင်းခရီးကို စုန်ဆင်းသွားကြသူများ၊ ဆန်တက်လာကြသူများမှာ အဝေးမှပင် ကောင်းမှုလုံ စေတီတော်အား လှမ်းမျှော်ဖူးမြင်ရလျှင် မကြာခင် ကောင်းမှုလုံရွာသို့ ရောက်တော့မည်ကို သိရပြီး အားရှိလာကြသည်။

ကောင်းမှုလုံရွာ ကမ်းခြေတစ်လျှောက်မှာတော့ ရေချိုး ရေခပ်သူများ၊ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်လာကြသော လှေကြီး၊ လှေငယ်များဖြင့် အမြဲလိုလို စည်ကားနေတော့သည်။

ရေဆိပ်သို့ ရေချိုး ရေခပ်လာသော မိန်းမပျိုကလေးများနှင့် လှေကြီးများ ပေါ်မှ လှေထိုးသား လူပျိုလူရွယ်တို့၏ ချစ်တေး မြူးသံကလေးများကို လည်း အမြဲလိုကြားနေရသည်။ ၎င်းတေးသံများ ကတော့ ကောင်းမှုလုံ မြစ်ကမ်း တစ်လျှောက်၏ အလှအပများပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ထက် ကောင်းမှုလုံရွာ ကမ်းခြေတစ်လျှောက်နှင့် မလိခ မြစ်ကမ်း တစ်လျှောက်နှင့် မလိခ မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက် အထက်အောက်တို့၌ ရွှေကျင်သူ၊ ရွှေရှာသူ ကျောက်သံပတ္တမြား ရှာဖွေသူတို့လည်း အများအပြား ရှိကြပေသည်။ မလိခမြစ်ရိုးတစ်လျှောက်နှင့် နမ့်လန်းချောင်း နမ်ဆဘွန်ရွာ ထိခချောင်း၊ ထာခချောင်း၊ နောင်မွန်ရှန် ခချောင်း၊ ခေါ်ဘူဒဲချန်ချောင်း တို့သည်ရွှေများ ထွက်ရှိရာမြစ်နှင့် ချောင်းကြီးများဖြစ်ကြသည်။

ထိုမြစ်နှင့်ချောင်းများ၌ ရွှေထွက်သောကြောင့် ခန္တီးလုံး လွင်ပြင်ကြီး ဟု ခေါ်တွင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

ခန်း = ရွှေ၊

တီး = မြေ

ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရှိရာ ရွှေမြေကြီးဟု တင်စားခေါ်ဝေါ်ခဲ့ ကြခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ပြင်....

သဘာဝကျောက်စိမ်းထွက်ရာမြေနှင့် မြစ်တို့သည် ဤမေခနှင့် မလိခ မြစ်ရိုးရှိသော မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်း ဒေသဆီမှ ထွက်ရှိသည်။ သယံဇာတ ရွှေထွက်ရာမြေနှင့် မြစ်ချောင်းတို့သည် ဤအရပ်ဒေသ၌ ပေါ လှသည့်အပြင် အခြားအဖိုးတန် သဘာဝ သယံဇာတ မြေပေါ်မြေအောက် သတ္တုရတနာနှင့် သစ်တော ရတနာတို့လည်းများစွာ ရှိပေသည်။

အထူးသဖြင့်...

ဒေါင်းဂါး၊ ဆလာဂါး၊ နွယ်လာဂါး၊ မရွက်ဂါး၊ ပစပ်ဂါးနှင့် ထန်းဂါးရွာ
အနီး၌သံကို တူးဖော်ရရှိနိုင်သည်။

ထို့ပြင်...

ငှားဇာခါးရွာအနီး၌ ကျောက်နီပတ္တမြား၊ ကောင်းမှုလုံရွာ အနီး၌ လချေး
ကျောက်၊ ဒေါင်းဂါးနှင့် မကျန်ဂါးရွာအနီး၌ ကွမ်ဆန်ဂါးရွာအနီး၌ တံခွန်
ကျောက်နှင့် ရှုရင်ရွာအနီး၌ ဆလင်းကျောက်တို့ကို တူးဖော် ရှာဖွေရရှိနိုင်
ကြသည်။

ထို့ပြင်- ကောင်းမှုလုံရွာတွင် သားငါးရှာဖွေသူများလည်း ရှိကြသည်။

ထိုအထဲတွင် ဦးဘိုးကွန်းလည်း တစ်ဦးပါဝင်လေသည်။ ဦးဘိုးကွန်းသည်
အသက်ငါးဆယ်ကျော် အရွယ်ခန့်ရှိပြီး တစ်သက်လုံး သားငါးရှာဖွေသော
အလုပ်ဖြင့်သာ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းပြုသူဖြစ်၏။ သူသည် ရေလုပ်ငန်း
လုပ်သက်ရင့် လာသည်နှင့်အမျှ ဘယ်ရက်၊ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်နေရာတွင်
ရှာဖွေပါက ငါးပိဿာ အချိန်မည်ရွေ့ မည်မျှရမည်ကိုပါ ခန့်မှန်းပြောဆိုနိုင်
သူ ဖြစ်၏။

ထိုသို့ မှန်ကန်အောင် ပြောဆိုသောကြောင့် ၎င်းအား တစ်ပွဲစား (တံငါ
မှော်အောင်သူ)ဟု တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

ရေလုပ်ငန်းသက် ရင့်ပြီး ကျွမ်းကျင်မှုရှိသူ ဝါရင့်ရေမုဆိုးကြီးများကို
မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ရေငန်အရပ်များမှာ တစ်ပွဲစားဟု ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိကြသည်။

အချို့အရပ်များတွင် ထိုသူများ အသက်ထင်ရှား ရှိနေစဉ်မှာပင် အရက်၊
အမဲသား၊ ငါး၊ ထမင်း ဦးပေါင်းများနှင့် သီးသန့် ပွဲပြင်ကာတင်မြှောက်
ပ,သလေ့ရှိကြသည်။

ထိုသို့ တိုင်တည်ပြောဆိုပြီး သားငါးရှာလျှင် ပိုမို ရရှိကြသည်ဟု ယုံကြည်

ထားကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

၎င်းတို့အထဲတွင် အင်းရဲကြီး သူကြီးမှာ လူသိအများဆုံး ဖြစ်တော့သည်။

အင်းရဲကြီး သူကြီးမှာ ၎င်းအင်းထဲရှိ ငါးများကို ဘယ်ရက်၊ ဘယ်ရေတွင် ဖမ်းပါက ငါးအမျိုးအစားနှင့် အချိန် ပီဿာ မည်ရွေ့ မည်မျှရမည်ကိုပါ မှန်ကန်အောင် ပြောဆိုနိုင်သူ ဖြစ်၏။

လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် သို့မဟုတ် အမှတ်အသား ကောင်းမွန်မှု ကြောင့် ထိုသို့ မှန်ကန်အောင် ပြောဆိုနိုင်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပေ၏။ ယခု ကောင်းမှုလုံရွာမှ ဦးဘိုးကွန်းမှာလည်း တစ်သက်လုံး ရေပိုးရေမွှား၊ သားငါးရှာသော အလုပ်ဖြင့်သာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုခဲ့သောကြောင့် မလိခ မြစ်ကမ်းရိုး တစ်လျှောက်တွင် သူ မရောက်ဖူး၊ သား ငါး မရှာဖွေဘူး သော နေရာ မရှိသလောက်ပင် ကျွမ်းကျင်နွံစပ်သူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။

ဦးဘိုးကွန်း သားငါးမရှာဖွေဘူးသေးသော နေရာတစ်နေရာတော့ ရှိသေး သည်။

ထိုနေရာကား အခြားနေရာ မဟုတ်ပေ။

ကောင်းမှုလုံစေတီတော်ကြီး၊ အရှေ့ဘက်တွင်ရှိသော မြစ်ကမ်း တစ်လျှောက်ကို ဘုရားပရဝုဏ်အဖြစ် သတ်မှတ်ကာ မည်သူမှ ဝင် ရောက်၍ သားငါး မရှာဖွေရသောကြောင့် ကာလကြာသောအခါ သတ်မှတ် နယ်မြေ တစ်ခုပမာ ဖြစ်လာလေတော့သည်။

သို့ကြောင့်လည်း ထိုဘုရားပရဝုဏ် တစ်ဝိုက်ရှိ မြစ်အတွင်း၌ ငါးကြင်း၊ ငါးထွေ၊ ငါးကျောင်း၊ ငါးရွေး အစရှိသော ငါးကြီးများမှာ ပေါ်ချင်တိုင်း ပေါများနေတော့သည်။

အချို့လည်း ထိုနေရာသို့ အရဲစွန့်ကာ ဝင်ရောက် ရှာဖွေသူများရှိသည်။

သို့သော် သားငါး တစ်ကောင်တစ်လေမှပင် မရဘဲ၊ အချို့သူများဆိုလျှင် အန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့်ပင် ကြုံရတတ်သည်။

ငါးများ လွန်စွာ ပေါလှသော်လည်း ထိုနေရာတွင် ငါးမျှားပါက တစ်ကောင်တစ်လေမှ မမိ မရခြင်းမှာတော့ ထူးဆန်းလှပေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ အတွင်း၌ ထိုသို့ သာသနာ့ နယ်မြေများတွင် သားငါးရှာဖွေ၍ မရရှိနိုင်သော နေရာအများအပြား ရှိကြသည့်အထဲတွင် စန္ဒကူးနံ့သာ ကျောင်းတော်ရာမှ ဘုရားဖူးလာသော ငါးများသည်လည်း တစ်နေရာ ပါဝင်လေသည်။

နှစ်စဉ်ဝါတွင်း ကာလရောက်လေလျှင် စန္ဒကူးနံ့သာ ကျောင်းတော်ရာ အရှေ့ဘက် မိုးချောင်းအတွင်းသို့ ဘုရားဖူး ငါးကြီးများ နှစ်စဉ်ရောက်လာ လေ့ရှိသည်။

၎င်းငါးကြီးများမှာ ဝါထပ်ရက်ငင်ကို သိကြသည်။ ဝါမထပ်သောနှစ်တွင် ဝါဆိုလပြည့်နေ့တွင် ရောက်လာကြပြီး၊ သီတင်းကျွတ် လပြည့်ကျော် (၁) ရက်နေ့တွင် ပြန်သွားကြသည်။

ဝါထပ်သော နှစ်တွင် ဒုတိယဝါဆိုလပြည့်နေ့မှ ရောက်လာကြပြီး သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် (၁) ရက်နေ့တွင် မိုးချောင်း အတွင်းမှ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

၎င်းငါးကြီးများမှာ ငါးထွေ (ငထွေ) ငါးကြီးများ ဖြစ်ကြ၏။ ထိုငါးကြီးများ မှာ လူများအကိုင်ခံခြင်း၊ လူကို အန္တရာယ် လုံးဝမပြုခြင်း သက်သက်လွတ် အစားအစာများဖြစ်သော ပေါက်ပေါက်ဆုပ်၊ ဖွဲနုဆုပ်၊ ထန်းသီးမုန့်များကို သာ စားပြီး၊ အညှီ အဟောက် အသားငါးများကျွေးလျှင် လုံးဝမစားကြပေ။ ဘုရားရှိရာဘက်ကမ်းမှ မဟုတ်ဘဲ အခြားတစ်ဖက်ကမ်းမှ ချကျွေးလျှင် လည်း သွားရောက်စားသောက်ခြင်း မပြုကြပေ...။

ထို့ပြင် အစာစားရသည်ဖြစ်စေ...၊ မစားရသည်ဖြစ်စေ လူတို့က

အစာကျွေးသည်ဖြစ်စေ... မကျွေးသည်ဖြစ်စေ ထိုမြစ်ကမ်းအနီး၌ တစ် ဝါတွင်းလုံးနေကြသည်။

အချို့ကတော့ ဘုရားဖူးများ ရောက်မလာ၍ နေ့ဘက်၌ အစာကျွေးသူ မရှိ ပါက ညဘက်တွင် လာရောက်၌ အစာကျွေးသူများ ရှိသည်ဟုဆိုကြသည်။

၎င်းငါးများသည် သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် (၁) ရက်နေ့ ရောက်လျှင် တစ်ကောင်မကျန် ပြန်သွားတတ်ကြလေသည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ ၎င်းငါးများ ပြန်မည့်အချိန် မိုးချောင်း အတွင်းရေနည်း နေပါက မိုးချောင်းရေတိုးပေးရလေသည်။

ငါးစာကျွေးရင်းနှင့် ကလေးသူငယ်များ ငါးအုပ်အတွင်းကျသွားပါက မည် သည့်အန္တရာယ်မှ မဖြစ်ကြပေ...။ ငါးထွေ ငါးမျိုးမှာ ဘေးဆူးတောင်နှင့် အပေါ်ဆူးတောင်များ ရှိသော်လည်း ထိခိုက်စူးရှခြင်း မရှိကြပေ။

အချို့ ငါးကြီးများမှာ အဖြူရောင် ရှိနေပြီး ရှေးအခါက ၎င်းငါးဦးခေါင်းကို ရွှေချ၍ ပြန်လွှတ်လိုက်ရာ ထိုငါးများ နှစ်စဉ် ပြန်ပါလာသည်။

၎င်းတို့ မိုးချောင်းသို့ ဝင်မည့်ရက်တွင် မိုးချောင်းတစ်ဝိုက်တွင် ပိုက် ထောင်ငါးဖမ်းခြင်းများ မပြုလုပ်ရန် တားမြစ်ထားသည်။ အကယ်၍ ပိုက် များ ချထားပါက သက်ဆိုင်ရာ ဆရာတော်များကို အိပ်မက်ပေး၍ လမ်းဖွင့် ခိုင်းလေ့ရှိသည်။

၎င်းငါးများကို ဖမ်းဆီးမိပါက ချက်ချင်း ပြန်လွှတ်ပေးရသည်။ အကယ်၍ ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်မိပါက ဘေးဒုက္ခများနှင့် ချက်ချင်းကြုံတွေ့ရတတ်ပေ၏။

အချို့က ထိုငါးများကို ဖမ်းပြီး အချက်ပေး ကိရိယာများ တပ်ဆင် ပေးလိုက်ကာ ၎င်းတို့ ဘယ်နေရာ ပြန်သွားသည်ကို သိနိုင်ရန် ပြုလုပ်ကြ သော်လည်း မသိနိုင်ပေ...

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

ထိုအချက်ပေး ကိရိယာများမှာ မိုးချောင်းအတွင်း၌သာ ကြားရပြီး မိုးချောင်းလွန်သည်နှင့် အချက်ပြသံများ ပျောက်ကွယ်လေ့ရှိသည်။ ထိုသို့ ပျောက်သွားသည်နှင့် ၎င်းဘုရားဖူး ငါးကြီးများကို အခြားနေရာတွင် လုံးဝ မတွေ့ရတော့ပေ...။

၎င်းမှာ စန္ဒကူးနံ့သာ ကျောင်းတော်ရာ ဘုရားကို လာရောက် ဘုရားဖူး လေ့ရှိသော ဘုရားဖူးငါးကြီးများ၏ ထူးခြားချက်ပင်ဖြစ်၏။

တစ်နေ့သောအခါ ကောင်းမှုလုံရွာမှ ဘိုးခွေးနှင့် ငနီဆိုသော ကလေးနှစ်ယောက်မှာ ရေချိုးရင်းနှင့် ကပ်သပိုးငါး ငုပ်ကြလေသည်။ ကပ်သပိုးငါးမှာ ရေအောက်တွင် နေထိုင်ကျက်စားသော ငါးမျိုးဖြစ်သော်လည်း ဥချခါနီးလျှင် မြေကျင်း အောင်းလေ့ရှိသဖြင့် ရေငုပ်သန်သူများက အလွယ်တကူ နှိုက်ယူဖမ်းဆီးနိုင်ကြသည်။

ရေငန်ဒေသများတွင် ပင်လယ်ငါးခူ ငါးများလည်း မိုးဦးကျခါးနီး ကျင်းအောင်းသောအခါ အလွယ်တကူ ဖမ်းဆီးရနိုင်ကြသည်။ အမှန်တော့ ရေထဲတွင် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာ သွားလာ လှုပ်ရှားနေသော ငါးများကို တစ်နေရာတည်းတွင် ငြိမ်နေသော အခါ လွယ်ကူစွာ ရှာဖွေဖမ်းဆီးနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။

ချောင်းကမ်းပါးရှိသော ရေအောက်အနက်တွင် ငုပ်ယူ ဖမ်းဆီးရသဖြင့် ရေငုပ်သန်ဖို့နှင့် ကျွမ်းကျင်မှုရှိဖို့ရန်လို၏။ မဟုတ်ပါက ရေကြောင်းမှား၍ ပြန်မတက်နိုင်သည့် အခက်အခဲများ ရှိပေ၏။

ထို့ပြင် ပင်လယ်ငါးခူ ငါးမျိုးမှာ ရေချိုးငါးခူ ငါးကဲ့သို့ အဆိပ်ပါသော ဆူးတောင်များရှိသောကြောင့် စူးမိပါက တစ်ရေတက် တစ်ရေကျ (ရေတက် (၆) နာရီ၊ ရေကျ (၆) နာရီ ရှိသဖြင့် (၁၂) နာရီ အချိန်ကြာသည်)

အဆိပ်ဒဏ်ခံရသည်။

ကပ်သပိုး ငါးမျိုးကတော့ ဆူးမရှိ အဆိပ်မရှိသဖြင့် ရေငုပ်သန်ပါက အလွယ်တကူ ဖမ်းဆီးရနိုင်ပေသည်။

မလိခမြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်မှာ ကျောက်ဆောင်များ၊ မြေသားချောက် တန်းများ ရှိသောကြောင့် ကပ်သပိုးငါးများ ခိုကပ်နေလေ့ရှိသည်။ ဥချခါနီး ဆိုလျှင် အထီးတစ်ကောင် အမတစ်ကောင် အတူယှဉ်တွဲနေကြသည်။ အထီးကောင်က သာမန်မျှသာ ရှိသော်လည်း ဥရှိသော အမကောင်များက ပိုမို ကြီးလေ့ရှိသည်။

ယခုလည်း ဘိုးခွေးနှင့် ငနီတို့ နှစ်ယောက်မှာ ရေဆင်းချိုးရင်းနှင့် ရေ အောက်၌ ကပ်သပိုးငါးများကို ရှာဖွေတွေ့သဖြင့် ရေငုပ်ဖမ်းဆီးကြရင်းနှင့် ကောင်းမှုလုံ စေတီတော် မြစ်ကမ်းအနီးသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်သွားကြ တော့သည်။

ငါးရလိုဇောကြောင့် ဘုရားပရဝုဏ်အတွင်းသို့ ရောက်လာကြသော်လည်း သတိမထားမိကြတော့ပေ။

ထိုသို့ သတိမထားမိခြင်းအကြောင်းမှာ ထိုကမ်းပါး တစ်ဝိုက်တွင် ငါးများ မှာ ပေါ့ချင်တိုင်း ပေါ့နေသောကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့နှစ်ယောက် ရှာဖွေဖမ်းဆီးရသမျှ ငါးများကို ပါးဟက်မှ ကြိုးနှင့်သီကာ ခါး၌ တွဲချည် ထားကြသည်။

၎င်းတို့ ရေထဲရောက်နေသော အချိန်မှာ နေမွန်းတည့်ချိန် ဖြစ် သောကြောင့် နေရောင်ခြည်မှာ မလိခ မြစ်ရေပြင်ပေါ်သို့ ဖြာဆင်းကျလျက် ရှိသည်။

ရေမှာ ကြည်လင်လွန်းသောကြောင့် ရေအောက်သို့ပင် ရောက်နေပြီး

အတန်အသင့် မြင်နိုင်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရေအောက်၌ ငါးရှာနေသော ဘိုးခွေးနှင့် ငနီတို့နှစ်ယောက် မှာ ထူးဆန်းသော အရာတစ်ခုကို လှမ်းမြင် လိုက်ရလေသည်။

ထိုအရာမှာ အခြားမဟုတ်ပေ...။

ရေအောက်တစ်နေရာမှ အပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့ ဖြာတက်လာသော အနီရောင်အလင်းတန်းကြီးပင် ဖြစ်၏။

ရေပြင်ပေါ်မှ ထိုးဆင်းလာသော နေရောင်ခြည် အလင်းရောင်ကြောင့် ရေအောက်မှ တအိအိ ဖြာတက်လာသော အနီရောင် အလင်းတန်းများကို သူတို့နှစ်ယောက် ကောင်းစွာမြင်ရလေသည်။

အလင်းရောင်များမှာ ဇာတ်ပွဲများတွင် အသုံးပြုသော မီးဆလိုက်အရောင်များကဲ့သို့ ရေအောက်တစ်နေရာမှ ဖြာတက်လာပြီး ရေပြင်နှင့်နီးသောအခါ နေရာအနှံ့အပြားသို့ ဖြာထွက် သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုအရောင်များမှာ သွေးရောင်ကဲ့သို့ ရဲရဲနီလျက် ရှိပေသည်။ ဘိုးခွေးနှင့် ငနီတို့မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသော ထိုအလင်းရောင်များကြောင့် ငါးဖမ်းခြင်းကို ရပ်တန့်ကာ တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေကြစဉ် ကောင်းမှုလုံစေတီတော် အောက်တည့်တည့်လောက်ရှိ လိုဏ်ခေါင်းအတွင်းမှ အလွန်ကြီးသော သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် ကူးခတ်ထွက်လာသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် နှစ်ယောက်သား ကျောက်ဆောင်တစ်ခု ဘေးသို့ ပြေးဝင် ခိုကပ်နေလိုက်ကြရသည်။

လိုဏ်ဂူအတွင်းမှ ထွက်လာသော သတ္တဝါကြီးမှာ ၎င်းတို့ အနီးမှ ဖြတ်ခါ၊ အနီရောင် အလင်းတန်းများရှိရာဘက်သို့ ကူးခတ်သွားလေတော့သည်။

၎င်းတို့ နှစ်ဦး အနီးမှ ဖြတ်သွားသောအခါမှ ထိုသတ္တဝါကြီးမှာ လှေငယ်

တစ်စင်းမျှ ကြီးမားလှသော ငါးကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်မှန်း သိရလေသည်။ ရေအောက်၌ ဖြစ်သောကြောင့် မည်သည့် ငါးအမျိုးအစား ဖြစ်မည်ကိုတော့ သူတို့ မသိနိုင်ကြပေ...

ထိုငါးကြီး ရေအောက်၌ ဝေး၍ ပျောက်သွားသော်လည်း နေရာမှ ရုတ်တရက် မထွက်ဝံ့ကြသေးပေ...။

အတန်ကြာ၍ ရေမွန်းသည့် ဒဏ်မခံနိုင်သည့်အဆုံး ရောက်သောအခါမှ နှစ်ယောက်သား ကပျာကယာ ကူးခတ်၍ ကမ်းပေါ် ရောက်အောင် တက်ပြေးကြရလေတော့သည်။

ကမ်းပေါ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါတွင်လည်း တော်တော်နှင့် အမောမပြေနိုင်သေးဘဲ မြေပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ခါ အတန်ကြာအောင် အမောဖြေကြရသေးသည်။

အမောပြေတော့မှ နေရာမှ ထ,ထိုင်ပြီး ရေအောက်တွင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသော ထူးဆန်းသော အကြောင်းအရာများကို ပြောဆိုကြသည်။

‘ငနီ တို့ ရေအောက်မှာ ရှိနေတုန်း အနီရောင် အလင်းတန်းကြီးတွေ ဖြာတက်လာတာ မင်းတွေ့လိုက်တယ် မဟုတ်လား’

‘အေး တွေ့လိုက်တယ်လေ...’

‘အဲဒါ ဘာတွေလဲဟင်...’

‘ငါလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ မင်းရော ဟိုဂူထဲက ထွက်လာတဲ့ ငါးကြီးကို တွေ့လိုက်တယ် မဟုတ်လား’

‘အေး တွေ့လိုက်တယ်... တော်တော်ကြီးတဲ့ ငါးကြီးပဲနော် လှေတစ်စင်း လောက်ကိုရှိတာ... အဲဒီငါးကြီးသာ ဖမ်းမိလိုက်လို့ကတော့ ချမ်းသာမှာပဲဟေ့’

ဘိုးခွေးက အားရပါးရပြောနေသည်။

‘မင်း မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့၊ တော်ကြာ ဒုက္ခတွေ့နေလိမ့်မယ်’

‘ဘာကြောင့်လဲကွ’

‘ဒီကောင်းမှုလုံဘုရား နယ်နိမိတ်တစ်ဝိုက်ကို ငါးမရှာရဘူး၊ လူကြီးတွေ က ပြောထားတယ်လေကွာ... တို့က နားမထောင်ဘဲ အဲဒီနားမှာ ငါးသွားရှာ မိလို့ အစောင့်တွေ ဘာတွေက သတိပေးတာ ဖြစ်မှာပေါ့’ ငနီက တွေးတွေး ဆဆ ပြောလေသည်။

‘မင်းကလည်းကွာ ဒါတွေ သိပ်ပြီး အယူ မသီးစမ်းပါနဲ့၊ တိုက်ဆိုင်တာ လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့၊ အေး ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ကောင်းမှုလုံ ဘုရားအောက်မှာ သိုက်ရှိတယ်ဆိုလား ပြောသံတွေ ကြားဖူးတယ်၊ အခုတို့ တွေ့တဲ့ ငါးကြီးက သိုက်စောင့်တွေ ဘာတွေများ ဖြစ်နေမလား မပြောတတ် ဘူး’

‘ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်းတွေကို ရွာရောက်ရင် လူကြီးတွေ မသိဖို့တော့ အရေးကြီးတယ်၊ တော်ကြာတို့နှစ်ယောက်ကို ဘုရားနား ငါးရှာရပါ့မလား ဆိုပြီး ဆူခံထိနေလိမ့်မယ်’

‘အေးပါ မပြောပါဘူး’

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ကမ်းစပ်မှ ထကာ ရွာဘက်သို့ ပြန်ခဲ့ကြ သည်။ ထိုသို့ ပြန်ခါနီးတွင် ကောင်းမှုလုံရေပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဘုရားရှိရာသို့ ကူးခတ်သွားသော ငါးကြီးတစ်ကောင်၏ ဆူးတောင် တစ်စွန်းတစ်စကို မြင်လိုက်ကြရသည်။

အခန်း(၂)

ကံကြမ္မာနိမိတ်ပေလော...

တစ်နေ့သောအခါ ကောင်းမှုလုံရွာနှင့် မဝေးလှသော နေရာတွင်ရှိသည့် သစ်တောစခန်းသို့ သစ်တောအရာရှိ ကလေးတစ်ဦး ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိ လာသည်။

၎င်း၏ အမည်မှာ ‘စောနောင်’ဖြစ်ပြီး အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်အရွယ် ခန့်ရှိသော လူရွယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သူသည် ပြည်ပဘက်မှလာသူဖြစ်ပြီး အထက် မြန်မာပြည် သစ်တောများ၊ တောတောင်များနှင့် ထိတွေ့ကျွမ်းကျင်မှု မရှိလှသေးပေ။ သို့သော် မြန်မာနိုင်ငံမှ လွတ်လပ်ရေးရပြီးခါစ အချိန်ဖြစ်သောကြောင့် ပြည်မဘက်မှ ဝန်ထမ်းများမှာ နယ်စွန့်နယ်ဖျား၊ ပြည်နယ်များသို့ ထွက်၍ တာဝန်ထမ်း ဆောင်ရန် ဆန္ဒမရှိသောကြောင့် အရာရှိ ဝန်ထမ်းများ လွန်စွာ ရှားနေသော အချိန်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

စောနောင်သည် တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ဒီဂရီ ရပြီးနောက် သစ်တောဌာနသို့ အလုပ်ဝင်ပြီးခါ မကြာမီ ကချင်ပြည်နယ်ဘက်သို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် သွားမည်ဆိုသောအခါ သစ်တောအရာရှိအဖြစ် ရာထူးတိုးကာ စေလွှတ် လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

သူ၏ မိဘများက ထိုမျှဝေးလံခေါင်သီလှသော နေရာများသို့ မသွားစေလို သော်လည်း စောနောင်က အတန်တန် ပြောဆိုတောင်းပန်သောအခါမှ မတတ်သာသောကြောင့် ခွင့်ပြုလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

စောနောင်မှာ ရန်ကုန်မှ ကောင်းမှုလုံ သစ်တောစခန်းသို့ ရောက်အောင် ရက်အတန်ကြာအောင် ခရီးအဆင့်ဆင့် ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသည်။ သည် နယ်ဘက်ရောက်သောအခါမှ သစ်တော ဝန်ထမ်းများက လာရောက် ကြိုဆိုကြသောအခါမှ သက်သာခွင့်ရလေသည်။ ကောင်းမှုလုံသစ်တော စခန်းမှာ ရွာများနှင့်လည်း မဝေးလှ၊ သစ်တောများ၊ တောင်တန်းများနှင့် လည်း မဝေးလှပေ...၊ စခန်းကို တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်တွင် တည်ထားပြီး ထိုနေရာမှ မျှော်ကြည့်လျှင် စိမ်းညိုလျက်ရှိသော သစ်တောကြီးများနှင့် နှင်း များ ဖုံးလွှမ်းထားသော တောင်တန်းကြီးများအား လှမ်းမျှော်မြင်နိုင်ရုံမက ဘဲ ကမ်းခြေဘက်၌ တည်ထားသော ရွာများကိုလည်း မြင်နိုင်ပေ၏။

စခန်းတွင် အလုပ်သမားများ ဝန်ထမ်းများနေသော သစ်လုံးအိမ်များရှိပြီး၊ သစ်တောအရာရှိ နေထိုင်ရန် အိမ်ကိုမူ သစ်လုံးများ၊ ပျဉ်ချဉ်များဖြင့် သီးသန့်ဆောက်လုပ်ထားရာ ဘန်ဂလိုနှင့်ပင် တူတော့သည်။

စောနောင်သည် ကောင်းမှုလုံ သစ်တောစခန်းသို့ ရောက်ပြီး စီစဉ်စရာ၊ ဆောင်ရွက်စရာများကို ဆက်တိုက် ဆောင်ရွက်နေသောကြောင့် ရက် အတန်ကြာအောင် မအားလပ်ပေ...။

တစ်နေ့သောအခါ စောနောင်သည် အထက်သစ်တော စခန်းများသို့ လိုက်လံကြည့်ရှုပြီး ပြန်လာရာ အတန်ငယ် မှောင်သောအခါမှ စခန်းအနီး သို့ ရောက်လာသည်။

ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ သူနှင့်အတူ လိုက်ပါလာသော သစ်တော ဝန်ထမ်းများ၊ အလုပ်သမားများက စခန်းသို့ပြန်နှင့်ပြီး ဖြစ်သောကြောင့် သူ တစ်ယောက်တည်း နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်လာခဲ့သည်။

တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ အပန်းဖြေသည့် သဘောဖြင့် တစ်နေရာ တွင် ရပ်ကာ ဘောင်းဘီအိတ်အတွင်းမှ လန်ဒန်ဂိုးဖလိပ် စီးကရက်ဘူးနှင့်

မီးခြစ်ကို ထုတ်ကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့ပြီး တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ ဖွာလိုက်သည်။ မှောင်ရီသမ်းစအချိန် ဖြစ်သောကြောင့် မြူနှင်းများဖြင့် ဝေ့ဆိုင်းလျက်ရှိသော တောတောင် သဘာဝ ရှုခင်းများကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရသည်မှာ လွမ်းမောဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည်။

နှင်းဆွတ်ထားသော တောင်တန်းကြီးများမှာ ဝေ့ဝါးလျက်ရှိသော မြင်ကွင်းများအောက်မှာ တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ရှိနေကြသည်။

စောနောင်သည် လက်တွင်းရှိ စီးကရက် တစ်ဝက်ခန့် သောက်နေပြီးမှ အတန်ငယ် မှောင်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် စခန်းသို့ပြန်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်နှင့် အမှောင်ရိပ်တွင်းမှ မည်းမည်းသဏ္ဌာန် တစ်ခု တရွေ့ရွေ့ ထွက်လာသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

ပထမတော့ သတ္တဝါ တစ်ကောင်ကောင်ဖြစ်လေမည်လားဟု ထင်မိလိုက်သော်လည်း အသေအချာ ကြည့်လိုက်သောအခါမှ လူတစ်ဦး၏ သဏ္ဌာန် ဖြစ်မှန်း သိရလေသည်။ သည်တော့မှ ခါးတွင် ချိတ်ထားသော သေနတ်ပေါ်မှ လက်ကို ရုပ်လိုက်ပြီး အသေအချာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

တရွေ့ရွေ့ထွက်လာသော ထိုသဏ္ဌာန်သည် သူနှင့်ကိုက် ငါးဆယ်ခန့် အကွာအဝေးသို့ ရောက်လာသောအခါမှ အဘိုးအိုတစ်ဦး ဖြစ်နေမှန်း သိရတော့သည်။

အဘိုးအိုသည် ခေါင်းပေါ်တွင် အဝတ်ဖြူနှင့် ပေါင်းထားပြီး၊ အရောင်အဆင်း ခွဲခြားရန်ပင် မသိနိုင်သော ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီနှင့် လုံချည်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

လက်တစ်ဖက်တွင် တောင်ငှေးရှည် တစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားပြီး ကျန်တစ်ဖက်တွင် ပုတီးတစ်ကုံးကို ကိုင်ထားလေသည်။

စောနောင်က မိမိရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့လှမ်းလာနေသော အဘိုးအိုကို ကြည့်ပြီး မိမိထံမှ ပိုက်ဆံ ဒါမှမဟုတ် စားသောက်စရာ တစ်ခုခု တောင်းလိမ့်မည်ဟု ထင်လိုက်မိသောကြောင့် ဘောင်းဘီအိတ်အတွင်းမှ ပိုက်ဆံအနည်းငယ် ထုတ်ယူရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော်...

အဘိုးအိုကား သူထင်သလို မဟုတ်ပေ...

အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ သူ့အား ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး နောက် ကောင်းမှုလုံ စေတီတော်ရှိရာဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ ဆက်လက် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

စောနောင် စိတ်ထဲမှာတော့ ကျော်လွန်သွားသော အဘိုးအိုကျောပြင်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း၊ အံ့ဩခြင်း၊ မဝေခွဲနိုင်ခြင်း စသော ခံစားမှုနှစ်မျိုးကို တစ်ပြိုင်နက် ခံစားရသည်။

အဘိုးအိုသည် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လှကာ ၎င်းဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစားများမှာ ဟောင်းနွမ်းလှပြီဖြစ်သော်လည်း ၎င်း၏ မျက်လုံးများကတော့ ထူးထူးခြားခြား တောက်ပြောင်လျက် ရှိသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

လမိုက်ည သန်းခေါင်ယံ၊ ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခွင်လုံး အမှောင်ထုများ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသော ကောင်းကင်ယံ၌ ပေါ်ထွက်လာသော ကြယ်ရောင်များကြောင့် လင်းလက် တောက်ပလျက်ရှိနေသည်။

ထိုမျက်လုံး ပိုင်ဆိုင်သူများမှာ စိတ်စွမ်းအား တစ်ခုခုကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်ဟု သူကြားဖူးပေသည်။

အမှောင်ထဲတွင် သူ့ကို ဖျတ်ခနဲတစ်ချက် လှည့်ကြည့်သွားသော အဘိုး

အို၏ အကြည့်မှာ အသည်းနှလုံးကိုပင် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်မှာတော့ အမှန်ဖြစ်၏။

အတန်ကြာသောအခါ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်သွားသော အဘိုး၏ ပုံသဏ္ဌာန် မှာ မြူနှင်းများကြားဝယ် တဖြည်းဖြည်း မှုန်ဝါးပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ မှ သူသည် စခန်းဘက်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့တော့သည်။ သို့သော် လမ်း တစ်လျှောက်လုံး အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသော အဘိုးအို၏ အကြည့်နှင့် ပုံ ရိပ်များကို ပြန်လည်မြင်ယောင် နေမိတော့သည်။

စခန်းရှိ မိမိနေထိုင်ရာ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အလုပ်သမားများ စီစဉ်ပေးသော ညစာကို အနည်းငယ် စားသောက်ပြီးလျှင် စောစော အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။

တစ်နေကုန် ပင်ပန်းမှုဒဏ်ကြောင့် အိပ်ရာထဲရောက်သည်နှင့် မကြာမီ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

မှေးခနဲ အိပ်ပျော်စမှာပင် ခြံဝင်းအတွင်းဆီမှ အော်ဟစ်ပြောဆိုသံများ ကြားလိုက်ရသောကြောင့်၊ တစ်ဖန်ပြန်နိုးလာပြန်သည်။ သူ နိုးလာသော အချိန်က မှုန်ဝါးသော လရောင်များက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် လွှမ်းမိုးထား လေသည်။

အိပ်ရာမှ နိုးလာသော်လည်း မထသေးဘဲ အောက်ဖက်မှ အသံများကို နားစွင့်နေမိသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားနေသည်ထင်သဖြင့် နားစွင့်ကြည့်ရာ သူထင်သလို မဟုတ်ဘဲ အစောင့် ရာဂျူး၏ အော်ဟစ် ကြိမ်းမောင်းသံကိုသာ ကြားရပြီး အခြားတစ်ဖက်မှ ပြန်လည် ပြောဆိုသံကို မူ လုံးဝမကြားရပေ။ ရာဂျူး အရက်မူးမူးနှင့် တစ်ယောက်တည်း ထင်ရာ စွတ်အော်နေသည် ထင်သဖြင့် နားစွင့်ကြည့်ရာ၊ မဟုတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုနေမှန်း သိလိုက်သဖြင့်

အနွေးထည်ကို ထပ်ဝတ်ကာ အောက်ဖက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ခြံဝတွင် ရာဂျူးက ခြံအပြင်ဘက်တွင် ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို အော်ဟစ်ပြောဆိုကာ နှင်ထုတ်နေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသဖြင့် အနီးသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ ရာဂျူး’

‘ဒီမှာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် စားစရာ လာတောင်းနေတယ်၊ ဒီအချိန်ကျ မှ ဘာမှ မရှိတော့ဘူးလို့ ပြောနေတာလည်း မရဘူး၊ ဇွတ်ရပ်ပြီး တောင်းနေတယ်’

ရာဂျူးက အနည်းငယ် အရက်မူးနေဟန်ရှိပြီး ခြံမှာ ရပ်နေသော အဘိုးကြီးအား ရိုက်မည်ပုတ်မည် တကဲကဲ လုပ်နေသည်။

စောနောင် ထွက်လာသည်ကို မြင်သောအခါ ရာဂျူးက အနည်းငယ် အရှိန် တန့်သွားလေသည်။

သူ့ခြံဝတွင် ရပ်နေသော အဘိုးအိုကို အသေအချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ ညဦးပိုင်းက တောင်ကုန်းပေါ်တွင် တွေ့လိုက်ရသော အဘိုးအိုဖြစ်မည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။

လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ည (၉)နာရီကျော် နေပြီ၊ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်၊ အအေးဒဏ်က အတော်များနေပေပြီ၊ သို့သော် ခြံဝတွင် ရပ်နေသော အဘိုးအိုမှာ အအေးဒဏ်ကို လုံးဝ ဂရုစိုက်ဟန်မရှိဘဲ သူလိုချင်တာ မရမချင်း ထိုနေရာမှ ထွက်သွားမည့် ဟန်မရှိပေ...။

စောနောင်က မလှမ်းမကမ်းနေရာအထိ သွားပြီးမေးသည်။

‘ဘာလိုချင်လို့လဲ အဘ’

စောနောင်က မေးလိုက်သော်လည်း အဘိုးအိုက အဖြေမပေးဘဲ သူ့ကိုသာ

စူးစူးစိုက်စိုက် လှမ်းကြည့်နေသည်။ စောနောင်က မိမိပြောသော ဗမာ စကားကို နားမလည်၍လားဟု ထင်လိုက်ပါသည်။

ထိုအခါရာဂျူးက...

‘အလကားပါ ဆရာရယ်၊ ဒီအဘိုးကြီးတွေက လက်ကြောတင်းအောင် အလုပ်လုပ် စားချင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုပဲ ရွာတွေ လှည့်ပြီး တောင်းစားနေကြတာပါ။ အခု လာတောင်းတော့လည်း သူများတွေ အိပ်တဲ့ အချိန်မတော်ကြီး စားစရာက ဘာကျန်တော့မှာလဲ’

‘အဲဒါ မရှိဘူး ပြောပြီး နှင်ထုတ်ပြန်တော့လည်း မသွားဘူး၊ ပေကတ်ကတ် တောင်းနေတယ်၊ ကျုပ်ကတော့ အတော့်ကို စိတ်မရှည် ဘူး’ဟု ပြောနေသည်။

ထိုအခါ စောနောင်က ခြံဝမှ အဘိုးအိုကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး၊

‘သူ့ကို အိမ်ထဲမှာရှိတဲ့ စားစရာ တစ်ခုခု ယူပေးလိုက်ပါကွာ’ဟု ပြောလိုက် သည်။

‘မဖြစ်ဘူး ဆရာ အိမ်ထဲမှာက ထမင်းမကျန်တော့ဘူး၊ အရက်နဲ့ အသားကင် အသားခြောက်တွေပဲ ရှိတယ်၊ သူတို့က အသားငါး လုံးဝ မစား ကြဘူး’

အဘိုးအိုကတော့ ဘာမှ မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့ကာ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေလေ သည်။

‘အဲဒါဆိုရင် မင်း ငါ့အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲက ဘီစကွတ်မုန့် တစ်ထုပ်နဲ့ ဖောက်လက်စ နို့ဆီဘူးရှိတယ် အဲဒါ ယူလာခဲ့’

ဟု ခိုင်းလိုက်လေရာ ရာဂျူးမှာ ကျွန်ုပ် စေခိုင်း၍သာ သွားရသော်လည်း သိပ်ပြီး ကျေနပ်ဟန် မရှိလှပေ

မကြာမီ ရာဂျူး ပြန်ရောက်လာပြီး ဘိစကွတ်နှင့် နို့ဆီဘူးပေးသဖြင့် စော
နောင်က ယူပြီး အဘိုးအိုအား ရိုသေစွာ ပေးလိုက်သည်။

‘ရော့ယူပါ အဘ’

အဘိုးအိုက စောနောင်အား တစ်ချက် မော့ကြည့်ပြီး...

‘ဒါ ကျုပ်ကို လှူတာလား လူကလေး’ဟု မေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် အဘ’

‘သာဓုကွယ် သာဓု သာဓု၊ ငါ့မြေး ယခုအချိန်ကစပြီး ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ
ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ.. လိုရာဆန္ဒ အဝဝပြည့်စုံ အောင်မြင်ပါစေကွယ်’ဟု
ဆုပေးလေသည်။

တိတ်ဆိတ်သော ညအချိန်ဝယ် အဘိုးအို၏ သာယာညင်းပြောင်းသော
ဆုပေးသံမှာ ရင်တွင်းမှ အသည်းနှလုံးတိုင်အောင် ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်
သွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

တဒင်္ဂအခိုက်အတန့်လေးမှာပင် စောနောင် ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးစိတ်နှင့်
အတူ စေတနာများ ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူကို
ထုတ်ယူပြီး လှမ်းပေးလိုက်သောအခါ အဘိုးအိုက အသာအယာ ခေါင်းခါပြ
ပြီးနောက် နှင်းတောထဲသို့ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

စောနောင်သည် အဘိုးအိုအား လှမ်းကြည့်ရင်း နားမလည်စွာဖြင့် သက်
ပြင်းတစ်ချက်ချ လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ကာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။ အိပ်ရာထဲသို့
ရောက်ပြီး တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်သေးဘဲ စိတ်ဝင်စားဖွယ်
ကောင်းသော အဘိုးအို အကြောင်းအား တွေးတောနေမိသည်။

အတန်ကြာသောအခါမှ သူ့အိပ်ပျော်သွားပေတော့သည်။ ထိုသို့ အိပ်ပျော်

သွားသောအခါ ထူးခြားသော အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်မိတော့သည်။

နှင်းများ သိပ်သည်းစွာ ကျဆင်းလျက်ရှိသော ညချမ်း အချိန်တစ်ခုတွင် သူသည် တစ်ယောက်တည်း တောင်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

တောင်စောင်းကိုပတ်၍ တည်နေသော လမ်းအတိုင်း တောင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အလွန်အေးလှသော အချိန်ဖြစ်သောကြောင့် တောင်ပေါ်သို့ ရောက်လျှင် ကျောက်ဂူတစ်ခုခု၊ ဒါမှမဟုတ် နားခိုစရာ နေရာတစ်ခုခုတော့ တွေ့နိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် တက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သို့မှသာ သူ့အတွက် အအေးဒဏ်ကို အတန်အသင့် သက်သာပေလိမ့်မည်။

နောက်ထပ် နာရီဝက်ခန့် ကြိုးစားတက်သောအခါ မလှမ်းမကမ်းရှိ နှင်းမှုန်များအောက်ဝယ် မည်းမည်း မျော့မျော့ သဏ္ဌာန်တစ်ခုကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ဂူပေါက်ဝတစ်ခု ဖြစ်မည်ဟု ထင်နေမိသည်။ အတန်ကြာသောအခါ သူထိုနေရာသို့ ရောက်သွားလေရာ အမှန်ပင် ကျောက်ဂူပေါက်ဝ တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

သူသည် ကျောက်ဂူပေါက်ဝမှာ ရပ်ကာ အတွင်းဘက်သို့ အတန်ကြာအောင် အကဲခတ်၍ ကြည့်နေသည်။ သည်လို ရာသီ၊ သည်လို အချိန်မျိုးတွင် လူသူမရောက်နိုင်သော ကျောက်ဂူ နေရာမျိုးတွင် လူကို အန္တရာယ်ပေးတတ်သော သားရဲ တိရစ္ဆာန်ကြီးများ ခိုအောင်းနေလေ့ရှိသောကြောင့်၊ စိတ်မချစွာဖြင့် အကဲခတ်ကြည့်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ကျောက်ဂူကြီးအတွင်းပိုင်းတွင် သက်ရှိသတ္တဝါတစ်ကောင်တစ်လေမှ မရှိကြသည့်အလား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ သို့ကြောင့် သတိကြီးစွာထားကာ ကျောက်ဂူအတွင်းသို့ အရဲစွန့်ကာ တဖြည်းဖြည်း ဝင်လာခဲ့

သည်။ ကျောက်ဂူ အတွင်းသို့ အတန်ငယ် ဝင်လာသောအခါ အတန်ငယ် နွေးထွေးမှု ရလာသည်။

မီးခိုးငွေ့နံ့နှင့် မီး၏ အပူရှိန်ကို ထိတွေ့လိုက်သောအခါ သဲကန္တာရအတွင်း မှာ ရေနံ့ရသူကဲ့သို့ စိတ်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်သွားသည်။ သူသည် ခေါင်းနှင့်ကိုယ် ပေါ်တွင် တွယ်ကပ်လျက်ရှိသော နှင်းခဲနှင်းစက်များကို သပ်ခါချပြီး ဂူထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း ဝင်လာခဲ့သည်။

ဂူအတွင်းဘက်သို့ ရောက်လာလေလေ ဂူထဲမှ ထွက်လာသော မီးခိုးနံ့မှာ မွေးကြိုင်သင်းပျံ့သော ရနံ့များ ပါလာသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။

ထို့ကြောင့် အတွင်းဘက်သို့ အတန်ငယ် တိုးလျှောက်လိုက်သည်နှင့် ဂူ ကြမ်းပြင်တစ်နေရာတွင် ဖိုထားသော မီးဖိုတစ်ဖိုကို လှမ်းမြင်ရသည်။ မီးပုံ ထဲတွင် သစ်တုံးကြီးများ ထည့်ထားရာ ထိုသစ်တုံးကြီးများမှ ထွက်နေသော မီးခိုးငွေ့များမှာ မွေးကြိုင်သင်းပျံ့လျက် ရှိနေတော့သည်။

စောနောင်သည် မီးဖိုအနီးသို့ လျှောက်သွားသောအခါ အနီးသို့ ရောက် လျှင် ထူးဆန်းသော မြင်ကွင်းကို မြင်ရသည်။ အခြားမဟုတ်ပေ...

မီးပုံအနီးတွင် လူတစ်ယောက် ရှိနေပြီး ထိုသူမှာ ညဦးပိုင်က သူ့ထံမှ အစားအသောက်များ လာရောက်တောင်းယူသွားသော အဘိုးအိုပင် ဖြစ်ပေ သည်။

အဘိုးအိုသည် မီးပုံနံ့ဘေးတွင် တင်ပျဉ်ခွေ အနေအထားဖြင့် မျက်စိမှိတ် ကာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေလေသည်။

၎င်းဝတ်ထားသော အဝတ်များမှာလည်း ညဦးပိုင်းက ဝတ်ဆင်လာသော မည်းမည်းညစ်ညစ် အဝတ်အစားများပင် ဖြစ်၏။ အဘိုးအိုသည် ၎င်း၏ အနီးသို့ စောနောင်ရောက်နေသည်ကိုပင် သိဟန်မတူဘဲ မျက်စိမှိတ်ကာ

ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ အမှတ်တမဲ့ပ ကြည့်လျှင် အသက်မှ ရှိသေးရဲ့လား ဟု ထင်စရာ ရှိသော်လည်း အသေအချာကြည့်လျှင် အသက်မျှဉ်းမျှဉ်း ကလေး ရှူနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

၎င်း၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် အဆိပ်ရှိသော ကင်းမြီးကောက်များ တက်လိုက် ဆင်းလိုက်နှင့် ရှိနေသော်လည်း အဘိုးအိုကတော့ သိဟန်မတူပေ၊ မြင်ရ သော စောနောင်မှာသာ အသည်းယားနေတော့သည်။

စောနောင်သည် အဘိုးအို တရားထိုင်နေခြင်းကို အနှောင့်အယှက် မပေး လိုသဖြင့် မီးပုံအနီးတွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး အနားတွင် အသင့် တွေ့သော သစ်တုံးတစ်တုံးကို ယူပြီး မီးပုံထဲ ထည့်ပေးလိုက်ရာ ချက်ချင်း သင်းပျံ့သော ရနံ့များ ထွက်လာလေသည်။

၎င်းရနံ့မှာ နံ့သာဖြူ၊ နံ့သာနီသားကို မီးရှို့ရာမှ ထွက်လာသော ရနံ့မျိုးပင် ဖြစ်ရာ စောစောက ဂူထဲ ဝင်လာစဉ်က ရသော ရနံ့မှာ ထိုရနံ့ပင် ဖြစ်ပေ သည်။

စောနောင် မီးပုံအနီးသို့ ရောက်နေသည်မှာ နာရီဝက်ခန့် ရှိပြီဖြစ် သော်လည်း ထိုင်နေသော အဘိုးအိုကတော့ လုံးဝ မလှုပ်ရှားပေ၊ အနီးတွင် စောနောင်ရောက်နေသည်ကိုလည်း သိဟန်မတူပေ...။

အတန်ကြာသောအခါ ဂူ၏ မျက်နှာကြက်တစ်နေရာဆီမှ လေချွန်သံကဲ့သို့ ‘ရွှီရွှီ’ဟူသော အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ လွန်စွာကြီးသော မြွေဟောက်ကြီး တစ်ကောင်သည် ပေါက်တော့မည့်ဟန် ဖြင့် ပါးပျဉ်းကို ခွက်ကာ အဘိုးအိုရှိရာသို့ လျှောဆင်းလာသည်ကို လှမ်းမြင် လိုက်ရသည်။

မကြာမီ မြွေက အဘိုးအို အပေါ်သို့ ရောက်လာလေရာ စောနောင်မှာ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်းများကြောင့် ပါးစပ်မှ အော်ဟစ်

သတိပေးလိုက်သည်။

‘အဘ အဘ အပေါ်မှာ မြွေ မြွေ ရောက်နေပြီ ထ,ပါတော့’

သူ၏ စိုးရိမ်တကြီး အော်ဟစ်လိုက်သံမှာ ကျောက်ဂူအတွင်း၌ ပဲ့တင် ထပ်သွားလေတော့သည်။

‘အဘ ထ,တော့၊ ထတော့ မြွေ မြွေလာနေပြီ...’

‘ဆရာ.... ဆရာ...’

သူ စိုးရိမ်တကြီး အော်ဟစ်ပြောဆိုနေစဉ်မှာပင် သူ့အား တစ်စုံတစ်ယောက်က လာရောက် ပုတ်နှိုးလိုက်သောကြောင့် လန့်နှိုးသွားလေတော့သည်။

‘ဆရာ... ဆရာ နိုးပြီလား၊ ဧကန္တ ဆရာ အိပ်မက် မက်ပြီး ယောင်အော်နေတာ ထင်တယ်’

သူ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အပြင်မှာ အလင်းရောင်ကောင်းစွာ ရနေပေပြီ။ ညက အတော်ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်သွားပြီး အိပ်မက်ဆန်းများ မက်နေရာ ယခု အတော် နေမြင့်မှ နိုးလာခြင်း ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။

‘ဆရာ့အတွက် ကော်ဖီနဲ့ ထမင်းကြော် ပြင်ပေးထားတယ် ဆရာ’ဟု ပြောကာ ရာဂျူးက ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

စောနောင်မှာ ထူးဆန်းတိုက်ဆိုင်သော အိပ်မက်အကြောင်းအား ပြန်လည် စဉ်းစားရင်း အံ့သြနေမိလေသည်။

သို့သော်...

နောက်ပိုင်းတွင် ထိုအဘိုးအိုနှင့် ပတ်သက်သော ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်ရာများကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရပေသည်။